

Goedenmorgen, vrienden.

Voor vandaag zou ik het prettig vinden gewoon een beetje met u te praten. Ik weet niet, of u daar interesse voor heeft. "Graag," zegt u, dat vind ik erg prettig. Altijd blij te horen dat een conversatie op prijs wordt gesteld. Laten we dan overschakelen van de beleefdheid, d.w.z. de meer sociale vorm, naar de voor ons toch ook zo belangrijke aspecten van het menselijk leven, het geestelijk leven, waarmee u geconfronteerd wordt en waar ook wij nog steeds mee geconfronteerd worden en de gevolgen ervan zien. Er zijn nl. zo bepaalde methoden om te leven. Je kent er een hele hoop. Als ik er een paar noem, zegt u onmiddellijk: "O, ja dat ken ik." En dan heb ik toch geen enkele persoon genoemd.

We kennen in de eerste plaats de mens, die te allen tijde gelijk heeft: "Met mijn kennis zou ik de geestelijke broeders desnoods nog lering kunnen geven. Zij putten uit mij." "Ik meen, dat ik een inzicht heb in de natuur, zoals weinigen dat hebben." Kijk eens, dat is natuurlijk een heel mooie houding, maar ze vertoont een paar fouten. Ik geef er de meest overdreven voorbeelden van.

In de eerste plaats: Op het ogenblik dat je aanneemt, dat je veel weet, geef je blijk van een ontstellend gebrek aan begrip, nl. van je eigen onvermogen.

In de tweede plaats: Op het ogenblik dat je als mens probeert je op een gelijke trap te stellen met geestelijke leiding of - wat dat betreft - met onverschillig welke geest, dan maakt u een tweede fout, want u leeft in twee verschillende werelden.

In de derde plaats: Hoe kunt u uw eigen weten aanvullen door het accepteren van geestelijk weten, indien u a priori stelt: ik ben superieur.

Er zijn van die mensen, die - laten we zeggen - te dom zijn om dit helemaal te beseffen. Maar de juiste houding zou eigenlijk toch een klein beetje anders moeten worden uitgedrukt.

"Ik weet veel," dat mag gerust gezegd worden, want er zijn nu eenmaal mensen, die meer weten dan een ander. Met dit weten kan ik nauwkeuriger omschrijven wat ik moet leren en dat is de juiste houding. Per slot van rekening, dat wat je aan weten bezit, kan het best gebruikt worden om vast te stellen in welke richting je verder wilt streven. En regelmatig jezelf een doel stellen is noodzakelijk om verder te komen.

"Ik meen, dat ik recht heb op mijn eigen ziens- en denkwijze en voel mij niet verplicht zonder meer de standpunten van een geestelijke leiding te aanvaarden." Uitstekend. Want je moet zelf leven, je moet zelf tot een bewustzijn komen. En het is heel goed mogelijk, dat wat die geest heeft doorgemaakt en hetgeen voor u dienstig is twee verschillende dingen zijn.

Op die manier kun je langzaam maar zeker komen tot een beter inzicht en zul je waardering krijgen niet alleen voor wat de geest u heeft te zeggen, maar ook voor wat de mensheid heeft te vertellen. U zult tot de ontdekking komen dat zelfs in de schijnbare dwaasheid van vele mensen een soort diepere wijsheid verborgen ligt. Als je dat eruit leert puren, wordt de hele wereld rijker. Wees niet bang om ook eens een keer dwaas te zijn.

Handel toch vooral niet als mensen, die menen: "Voor mijn standing kan ik mij niet permitteren om - nou ja - zo verdòmd idioot te doen, zàg! Per slot van rekening, wij moeten onze wáárdigheid....." Nou ja, kijk eens, als u die kant uit gaat - mijn "toontje" toont het al mede aan - dan heb je in de eerste plaats last van een ziekte, die in haar gunstigste vorm "aanstelleritis domesticus" genoemd zou kunnen worden. Want op het ogenblik dat je je gaat baseren op je afkomst, op je standing en je probeert daar

door de wereld a.h.w. naar beneden te drukken, jezelf vrij te maken van die wereld, dan blijf je vast zitten in je eigen verwarde begrippen en is over het algemeen je poging tot superioriteit niets anders dan evenzeer, zou ik haast willen zeggen, een poging je eigen dwaasheid te verbergen.

Wat dat betreft, als u daar iets meer van wilt weten, Huizinga heeft in één van zijn boeken een heel aardig gedichtje geschreven over een soort tempeldienst, waarbij de gelijkvormige mensen zitten, die alleen kenbaar zijn aan hun verbrede achterwerken, verwaten puilend op de krukken van de bar. Dat is nu werkelijk een beeld van de stupiditeit ten top gedreven. Wij hebben geen behoefte aan mensen, die zichzelf de meerdere of de mindere van een ander achten, ongeacht ras, huidskleur, stand, geboorte enz. Zelfs een academische graad maakt u niet meer of minder dan een ander. Beseft u dit, dan zal uw eigen weten en het voordeel van eigen milieu en afstamming u in staat stellen om juist uit het leven van die anderen - geestelijk en stoffelijk - zeer veel te putten dat voor uzelf noodzakelijk is. Zijn beide voornoemde houdingen alleen, een volgende vorm van menselijk gedrag is bijna verwaten. Nu bedoel ik hiermee werkelijk een verwaandheid, die zo ver gaat dat er absoluut geen redding meer mogelijk lijkt.

We krijgen dan de mensen, die stellen: "Want mij heeft de Here het licht gegeven en de waarheid, mij heeft Hij uitverkoren boven allen. En Hem dienende sta ik vrij van heel de wereld." Op het ogenblik dat je dat gaat zeggen, vrienden, krijgen we een veel serieuzer kwestie. Want stel dat die God u inderdaad heeft uitverkoren, dan kan Hij u hoogstens hebben uitverkoren om te dienen. Dienen kun je slechts, als je anderen in hun waarde erkent. Op het ogenblik echter, dat je alle anderen gaat zien als arme, verworpen wezens, die ten hoogste voor een redding in aanmerking komen, ja, dan is wederom de werkelijkheid ver te zoeken.

Ik kan zo verdergaan met het opsommen van menselijke fouten. Ook in milieu's als deze vinden wij een bepaald soort fout - en deze wil ik nog even aanstippen - die ons geestelijk; laat ons maar zeggen, een klein tikje treurig doet zijn.

"Ja, arme mensen die geestelijk niet zo hoog staan als wij. Ik heb mijn geestelijke leiding, ik voel in mij de geestelijke kracht en er is ten slotte niemand en niets in de wereld, die mij dit kan ontnemen. Wij staan hoger dan de doorsnee-mens. We zullen die mensheid helpen en dienen, we hebben meer kracht dan die anderen. Wat zijn wij gezegend! Al die stoffelijke dingen gaan ons voorbij; voor ons gaat het om de geest, wij leven reeds nu in een andere wereld." Ik overdrijf misschien weer een beetje. Maar wat hebben wij in die paar zinnen niet allemaal gesteld, dat vaak voorkomt, dat absoluut onzinnig is.

In de eerste plaats: zolang je leeft in de stof, kun je nu eenmaal niet in een andere wereld leven. Je kunt de ervaringen van een andere wereld - als je geestelijk ver genoeg komt - voortdurend toevoegen aan je eigen wereldbesef en zo a.h.w. het leven van twee sferen tot een eenheid maken. Maar het is steeds gebaseerd op de stof. "Wij hebben geestelijke leiding," ja, natuurlijk. Geestelijke leiding is er overal. Per slot van rekening de dominee en de pastoor hebben net zo goed hun geestelijke leiding als u. U zou van mening kunnen verschillen over de kwaliteit. Maar hier moet ik mezelf natuurlijk eventjes bedwingen, omdat in dat geval gesproken zou kunnen worden van eigen roem. Maar als je geestelijke leiding hebt, wil dat alleen maar zeggen, dat je een contact hebt, dat voor jou harmonisch genoeg is om je verder te helpen. Dat je een inzicht krijgt, waardoor je misschien zelf de krachten die in je leven of die rond je zijn beter leert gebruiken en exploiteren. Veel verder kom je er niet mee. Het ligt aan de praktijk van uw eigen leven. Laat ons a.u.b., voordat ik overga tot het tweede gedeelte van mijn stukje betoog, dit nog nadrukkelijk vaststellen:

Een mens, die zich beroept op een God, op een geest, op een lering of een stelling om daardoor zijn verheven-zijn boven anderen aan te duiden of zich het recht toe te kennen zich te onttrekken aan het normaal stoffelijk leven en al wat erbij hoort, die mens is ofwel een dwaas dan wel een huichelaar. Want het leven van de stoffelijke wereld is noodzakelijk voor de geest. Slechts dank zij dit leven kan zij komen tot een verder bewustzijn. Daardoor kan zij groeien, daardoor kan zij leren nieuwe sferen te betreden. Degenen die trachten dit stoffelijk leven te vervangen door een reeks van openbaringen, geestelijke regels, geestelijke meesters en wat erbij komt, die proberen een huis te bouwen, nadat ze eerst de fundamenten hebben weggetrapt, zo'n huis stort ineen. Een gezonde basis is noodzakelijk.

En nu ik dit eigenlijk allemaal heb vastgesteld, ga ik me afvragen: Wat moet je dan eigenlijk doen? Waar is ergens een handleiding te vinden voor mensen of voor een geest om werkelijk verder te komen? En dan - gemakzucht van mij waarschijnlijk - ga ik niet zoeken in de oude boeken, maar zoek ik dan eerder bij mijn eigen meesters en ik maak het toepasselijk op beide werelden volgens mijn begrip. Dan krijg ik deze regeltjes:

Om werkelijk te leven is het noodzakelijk je eigen sfeer geheel en volledig te beleven. Het feit dat je volledig daarin leeft, daarin elke taak en elke mogelijkheid volledig benut, brengt met zich dat je een begrip verwerft voor aangrenzende gebieden. Een begrip voor andere werelden of sferen dan je eigene mag en kan slechts worden gebruikt om het beleven en werken in je eigen wereld te intensifiëren en juist te richten. Alleen zo ontstaat de persoonlijke groei, waardoor men feitelijk en volledig in een andere wereld kan opgaan, die dan op dat ogenblik uw eigen werkelijkheid wordt.

U ziet, onze eigen meesters maken het ons ook niet gemakkelijk. Ze zeggen ook niet: "Kom, ik zal je een eindje omhoog halen tot in een lichte sfeer, koester je dan eens lekker in het geestelijk licht en laat je eigen wereld maar waaien." Ze zeggen: "Nee, de wereld waarin je thuis hoort, dat is de sfeer waarin je werken moet."

En zoals men in Den Haag rioleteurs heeft, zo heeft men dan bij ons in de sfeer nu eenmaal vaak de taak om geestelijke riolen te reinigen, laten we het maar zo zeggen. Af te dalen eigenlijk naar sferen, die minder prettig zijn; daar te werken. Maar daardoor voor je eigen sfeer zowel als voor andere sferen een gunstiger werking te scheppen. Je maakt het anderen mogelijk om je eigen wereld te benaderen en te bereiken, indien ze het willen. Je voorkomt dat je eigen wereld zou worden beroerd door de niet aanvaardbare aspecten van een lagere sfeer. Dat is noodzakelijk. Er is een soort egaliserende werking.

Zo leerde een van onze grootmeesters - ja, u herinnert zich de naam misschien nog wel. U heeft hem denkkelijk wel eens gehoord: Altheus - ons dit:

"Wij gaan uit van stellingen van verdraagzaamheid. Verdraagzaamheid is bedoeld tegenover de wereld en tegenover anderen, niet tegenover onszelf. Tegenover onszelf mogen we rustig onverdraagzaam zijn. Want indien wij van onszelf te veel tolereren, zullen we nalaten datgene te volbrengen, wat voor ons noodzakelijk is."

Ik vind dat eigenlijk als lid van de Orde der Verdraagzamen maar....nou ja, hij heeft wel gelijk, maar het is toch een onprettig idee. Stel je voor dat je ieder ander maar de kans moet geven om jou op de kop te zitten en dat je bovendien jezelf ook nog op de kop moet gaan zitten. Het is wat minder prettig. Maar noodzakelijk is het vaak wel. Altheus gaat dan verder - of ging verder, het is al een tijd geleden -:

"U moet goed begrijpen, dat alles wat er bestaat in uw wereld, zowel de banden met het lagere als met het hogere, waardevol is. Je moet kunnen begrijpen, dat in al die aspecten van je eigen wereld een voor jou zeer belangrijk weten en ervaren gelegen moet zijn, anders zouden ze niet bestaan,

want niets is doelloos. In de geest van de verdraagzaamheid aanvaard je dus alle dingen, onderga je alle dingen, maar omdat je voor jezelf niet alle dingen verdraagt, kom je tot een bepalen van tolerantie zover als het jezelf betreft. Die tolerantie wordt uitgedrukt in datgene, wat je voor jezelf als genoeg en als bezigheid volbrengen kunt en datgene wat je voor jezelf in deze vorm moet verwerpen, omdat het geen werkelijke zin heeft."

Ik vond het heel erg mooi, maar toen ging ik mij eens afvragen: Wat betekent dat voor mij? Als ik hier kom en ik ga dus met u praten, betekent dat dat er een grens is gesteld. Ik mag wel een hele hoop zeggen volgens mijn eigen idee - zoals ik vanmorgen doe - maar er komt een ogenblik dat ik weet: Hé, hier mag ik mijn eigen stellingen en ideeën niet verder uitspreken, hier is het einde van de tolerantie. Ik zou het prettig vinden, maar hier blijkt een welzijn buiten mij belangrijker te zijn dan een persoonlijkheidsuiting. Dat betekent ook, dat wanneer ik graag in mijn eigen sfeer zou willen dommelen, op een gegeven ogenblik de behoefte van anderen aan een zekere raad, aan een zeker contact mij dwingt tot hen te gaan. Ik handel voortdurend; maar mijn handelen wordt bepaald door de tolerantie, die ik heb voor mijn eigen zwakheid. Hoe minder je verdraagzaam bent tegen je eigen zwakheden, hoe beter het gaat.

Lessen, die hier verder nog bij horen zijn o.m.:

Berouw heeft geen zin, tenzij het wordt uitgedrukt in een daad.

Zelfbeperking en zelfbeheersing hebben slechts dan zin, als daarmee een bepaald doel wordt nagestreefd.

Zelfopenbaring is alleen dan mogelijk, indien zelfkennis aanwezig is.

Dat zijn zo maar te hooi en te gras een paar grepen. Maar als je er zo eens over nadenkt, komt je vanzelf tot een conclusie. Ik weet niet welke die voor u zal zijn, want iedereen heeft die voor zichzelf.

Mag ik dit babbeltje gaan besluiten met een soort geloofsbelijdenis? Tenminste t.o.v. het leven dan? Kijk eens, ik geloof dit:

Ik ben niet in staat om God te kennen of de eeuwigheid te kennen. Misschien zal het eens waar zijn; op het ogenblik is dat niet zo. Wel zie ik voor mijzelf een groot aantal mogelijkheden die aangenaam zijn, interessant zijn en begeerlijk. Een deel daarvan ligt in mijn onmiddellijk bereik en behoort tot mijn eigen bestaan. Een ander deel daarvan echter is meer een extentie van mijn eigen bestaan, dus iets waarvan ik weet, dat het mogelijk is, maar waarvan ik ook besef, dat ik het in deze vorm en op dit ogenblik nog niet kan bereiken. Mijn hele bestaan moet dan zijn een afwegen van die waarden t.o.v. elkaar. Ik heb geen reden om onmiddellijk alles wat mijn eigen wereld biedt te verwerven, maar ik moet tevens voor mijzelf zorgen dat ik het doel, dat ik mij gesteld heb in een verdere wereld, in een hoger bewustzijn, niet te gronde richt. Ik kan dat het best doen door in mijn eigen wereld in de eerste plaats praktisch te zijn. Als mijn wereld zegt: Je moetspreken tot de stof, dan moet ik spreken tot de stof. Als mijn wereld zegt: Je moet de lagere geest helpen, ja, dan help ik de lagere geest. En als in mijn wereld het het meest praktische blijkt om voor een ogenblik naar een hogere leider te luisteren, dan doe ik dat. Maar mijn eigen reactie is steeds op mijn eigen niveau. Want ik meen, dat ik niet kan leven buiten de wereld, waarin ik op dit ogenblik qua bewustzijn besta en dat het weinig zin heeft om lager te dalen of hoger te stijgen. In beide gevallen schiet ik t.o.v. mijzelf tekort.

Ik geloof eerlijk, dat het beste dat wij kunnen doen is: de gelijkheid ten opzichte van het totaal der schepping in onszelf zoveel mogelijk te verwerkelijken. We zullen dan niet bang zijn om gelijke rechten met anderen op te eisen. We zullen evenzeer niet zo afkerig meer zijn van het aanvaarden van gelijke verantwoordelijkheid en gelijke taak als anderen. Het idee van precies gelijk te zijn en precies gelijkgerechtigd te zijn, heeft naar mijn ervaring buitengewoon veel voordeel, omdat dit je weer-

houdt van te grote eerbied voor hogere krachten of een te veel neerzien op lagere krachten. Levend in een wereld die licht en vreugdig is en die haar vorm zo langzamerhand verloren heeft, zie ik in u en zelfs in degenen, die in duistere sferen vertoeven, mijn gelijken. Er is immers slechts een gradueel verschil en dat kan worden teruggebracht m.i. tot bewustzijn. Maar in essentie, in wezen, zijn we toch gelijk. En als er zo dadelijk een openbaring komt uit het allerhoogste licht, het goddelijk licht, dan kan het me verblinden. Maar men kan nooit van mij verwachten, dat ik probeer mezelf weg te cijferen daarin. Dat heeft geen zin. Ook dit is gelijk aan mij. Ook dat hogere, dat is geweest wat ik nu ben. En er zal een ogenblik komen dat al deze dingen volledig gelijk zijn, ook in bewustzijn. Op dat ogenblik is er geen verschil. Ik zie dus niet in, waarom ik nu wel verschil zou moeten maken. Alleen daar waar ik handel volgens mijn eigen bewustzijn en zo datgene, wat ik beschouw als mijn verantwoordelijkheid, volbreng, is er een verschil. Dat ligt in mij en niet in die ander. Verdraagzaamheid is voor mij alleen maar de uitdrukking van het begrip van eenheid dat feitelijk bestaat. Naastenliefde is voor mij alleen maar een uitdrukken van en een accepteren van het feit, dat wij later zonder enige begrenzing geheel met elkaar één zullen zijn. Begrijpt u?

Zo ga je een wereldbeeld vormen. Ieder doet dat voor zich. Nederigheid lijkt mij daarbij uit den boze. Als je zo erg nederig bent, ach, dan krijg je zo dat stroperige, weet je wel. Je hebt mensen, die geestelijk ook zo stroperig zijn. Zo iets van: "Ach, Vader, ik zwakke en onwaardige mens, ik vlei mij neer aan Uw voeten." Nou ja, ik weet het niet, hoor. De Vader is misschien wat dat betreft groothartiger dan ik. Maar als ik zo iets zou horen, zou ik tegen zo iemand zeggen: "Draai je eens om" en hem een schop geven daar, waar hij pleegt te zitten. Daar heb ik niets aan. Wat heb ik aan iemand, die zo nederig is! Iemand, die dus bewust of onbewust zijn eigen positieve kwaliteiten ook nog negatief gaat maken. Daar heb ik niets aan. Voor mijzelf zal ik dat ook nooit proberen te doen. Ik wil mij bewust zijn van wat ik doe, wat ik presteer. Ik wil weten wat ik waard ben, zoveel mogelijk en zo goed mogelijk. Niet dat ik zal zeggen, dat anderen niet méér waard kunnen zijn dan ik in vergelijking. Niet dat ik ooit zal beweren dat ik door deze waarde, die ik bezit, dus rechten heb t.o.v. minder waarde of meer waarde. Ik wil voor mijzelf verduveld goed weten wat ik doe en wat ik ben.

En dan is mijn bidden misschien, als ik tot God zou moeten gaan, wat belachelijk in de ogen van de mensen. Ik kan het me zo goed voorstellen. Maar ik zou zeggen: "Goeie God, ik werk hard en ik heb een hele hoop goeds bereikt. Ik ben erg blij dat ik daartoe in de gelegenheid ben en geef me a.u.b. het vermogen om dat verder zo te doen, want ik heb nu bewustzijn genoeg om te beseffen wanneer ik te kort schiet. Help me om dat te voorkomen." Dan zeg je: "Ja, opschepperij!" Neen. Wanneer je iets doet, dan mag je daar toch wel voor uitkomen! Als één van u nu eens talenten heeft. U kunt schilderen, u kunt zingen, u kunt dichten, u kunt toneelspelen, u bent specialist op een bepaald terrein van werken of denken, heeft het dan zin - neem me niet kwalijk dat ik het u vraag - dat je gaat zeggen: "Ja, maar er zijn zoveel goede dichters, dan kan ik toch niet gaan dichten." Of: "Er zijn zoveel rasacteurs, ik kan dan niet gaan acteren," enz. Of moet je zeggen: "Kijk eens, ik heb toch capaciteiten, ik zal ermee doen wat ik kan." Dan bereik je tenminste iets. Maar als u dat in de stof, in de praktijk over het algemeen aanhoudt, waarom zou u het dan geestelijk verwerpen? In een geestelijke sfeer, geloof me, blijkt het heel wat belangrijker dan de rest.

Nu zal ik u niet te lang meer bezig houden, want ik ben eigenlijk op het ogenblik zo'n beetje het springbord (of moet ik zeggen: de opvang) van het begin, omdat een gastspreker, die wij vandaag voor u hebben nog niet aanwezig was. Of "aanwezig" is ook weer een gekke term, hè.

Laten we zeggen: nog niet het contact met deze groep en wat erbij hoorde heeft opgenomen. En na dat gewone babbeltje mag ik u dus wel even introduceren wat u te horen krijgt of kunt krijgen.

De spreker in kwestie behoort tot een oudere groepering van witmagiërs. Hij leeft zo al ruim 2000 jaar in de geest sinds zijn laatste incarnatie in de stof. Het is dus wel mogelijk, dat hij op de een of andere manier een beetje is afgedwaald van wat u modern denken noemt in de formulering. Maar in de praktijk heeft hij het ver gebracht. Zijn symbolen zullen misschien teruggrijpen naar de oude tijd. Laat u daardoor niet verblinden. Hij is voor ons op het ogenblik - al behoort hij niet tot onze eigen Orde, wel tot een der groepen waarmee we zeer intens samenwerken - hij is in staat om onnoemelijk veel goed te doen op aarde. Hij werkt o.m. door het verschaffen van genezende krachten maar ook een beheersen van omstandigheden en in deze functie (als men het een functie mag noemen) heeft hij ook betekenis in de grote Witte Broederschap. Ik weet niet precies wat hij gaat zeggen. Nou ja, goed, als ik het wist, zou ik het zelf ook kunnen doen. Dan zou ik hem daarvoor niet behoeven lastig te vallen. Maar wij kunnen dus van deze spreker verwachten dat hij - daarbij hoofdzakelijk gebruikmakend van het medium, de persoonsuitdrukking kan zelfs slecht zijn - zal proberen u een inzicht te geven in bepaalde krachten, die op het ogenblik rond deze wereld zweven en misschien ook wel bij voorkeur wat u verwachten kunt of wat u doen kunt. Hij geeft dus een soort levensbeschouwing, die z.i. voor deze tijd geschikt is en ik hoop dat u die met aandacht zult willen volgen. Wat mij betreft, ik ben blij dat u zo geïnteresseerd is en zo nu en dan zo grinnekend hebt zitten luisteren, maar ik wens u toch verder een zeer goede aandacht voor de volgende spreker.

-:-

Goedenmorgen, vrienden.

Gezien de ontwikkelingen die op dit ogenblik op de wereld plaatsvinden, wilde ik gaarne een ogenblik met u spreken en trachten u enkele regelen te geven, die u - gezien de komende tijd - zeer te stade zullen komen.

Als vuur en water met elkaar in contact komen, ontstaat een warme brand, een damp die de eigenschappen van beide kan hebben. De stoom kan de mens intenser kwetsen dan het vuur en kan toch terugkeren tot de eenvoudige vloeibaarheid van water.

Als in een wereld de krachten van duister en van licht met elkaar in strijd en beroering komen, ontstaat uit het werk van beide een nieuw resultaat. Stellend, dat het goede in de vergelijking kan worden gebruikt als water, terwijl het kwade - gezien zijn zichzelf verterend effect - vuur wordt genoemd, kunnen wij stellen dat het goede - in een verhoogde activiteit gekomen door het contact met kwaad - door tegenstand een zeer buitengewone maar ook pijnlijke activiteit zal vertonen. Wanneer stoom terugkeert tot zijn oorspronkelijk beeld, krijgen wij condens, dus neerslag van waterdruppels. Het zal blijken dat water, dat door aanraking met vuur stoom is geworden, zich verdeelt over een gehele ruimte, daarin overal ongeveer gelijkmatig merkbaar is en ongeveer overal gelijkmatig neerslaat. De mens echter, die zich in een dergelijk vertrek bevindt, dient de te actieve stoom te mijden; hij zou hem verschroeien. Evenzeer is het beter voor hem, dat hij de directe condens, dus het directe water, vermijdt. Bevindt hij zich echter in de ruimte tussen deze beide fasen, zo zal de stoom hem reinigen.

Onbekend of het heden bestaat: stoombad wordt gebruikt om kwade stoffen van het lichaam met transpiratie naar buiten te brengen. Hier-

door intensere reiniging, dan contact alleen met water mogelijk maakt.

Rond u is een wereld, waarin goed en kwaad in zo intense beroering zijn gekomen, dat het goede geactiveerd is. De mens, die zoekt naar het absoluut goede in deze dagen, komt tot het voor hem verkeerde waar hij verschroeit aan de te grote eigen activiteit van dit goede. In het heden dient de normale mens met normaal geestelijke bekwaamheid zich te houden bij een redelijk beleven van en voor zichzelf stellen van hetgeen als goed wordt gezien. Een poging ver boven het "ik" uit te grijpen in goedheid, in kracht, in bevordering van het goede zou grote risico's met zich brengen. Indien de mens op deze wijze voortdurend tracht het goede in zichzelf te activeren en zo in contact blijft met het als vluchtig-geworden goede der eeuwigheid, dat zich rond deze wereld in toenemende mate beweegt, zo zullen zonder zijn eigen actie of handeling de voor hem niet aanvaardbare, voor zijn geestelijk en stoffelijk wezen giftige elementen uit zijn denken en leven verdwijnen. Wie te zeer goed wil zijn, zal hiertoe niet komen.

Voor elke mens, die geestelijk streeft, is dit de tijd van matiging. Slechts zij, die met mate en dus beheerst leven, zullen door deze matigheid grote resultaten verkrijgen. Deze matigheid moet worden uitgedrukt in alle dingen: dus in het met mate verwerven, in het met mate verwerpen.

Er bestaan verder, juist in deze dagen en gezien de huidige omstandigheden, bepaalde contrasten. Eén van deze contrasten is b.v. doodswerking; vaak geestelijk, magisch bewust veroorzaakt, waarbij mensen aan deze wereld worden onttrokken vóór hun tijd om zo mogelijk te maken, dat de krachten, die deze wereld behouden moeten, het leven (geestelijk en stoffelijk) moeten activeren, in versterkte mate tot uiting kunnen komen.

Evenwichtswerkingen als deze brengen vaak met zich elementen, die op het eerste gezicht kwaad heten.

Nu zegt een magische wet dat goed en kwaad, engel en demon, gelijk zijn, doch slechts verschillen in de intentie van hun werking. De moderne mens dient dit goed te begrijpen. In de wereld rond u zult u komen te staan voor keuzen, waarbij u datgene zult doen, wat volgens algemene opvatting misschien kwaad heet. Toch zal dit kwaad, indien de intentie zuiver is, als een element tén goede tot verwerving van grotere harmonie kunnen gelden. Omgekeerd zult ge soms u genoopt zien u te onthouden van handelingen of daden, die men goed noemt in de wereld, waar een overmaat van goedheid soms storend is voor het geheel en slechts door een met goede intentie zich onthouden van het z.g. goede een werkelijk evenwicht brengt.

Evenwichtigheid en innerlijke harmonie zijn de grote noodzaken van deze dagen en de grote noodzaken van alle geestelijke werking, die op dit ogenblik de wereld beroert.

Ik zou u willen verzoeken deze matigheid, deze beheersing, maar vooral dit harmonisch aspect in alle handelingen en gedurende elk ogenblik van uw tijd te betrachten en te versterken. Er is niets, dat deze wereld zo zeer kan schaden dan een mensheid, die opeens te goed of te slecht tracht te zijn. Slechts evenwichtig samengaan met de geest kan hier beslissend werken.

Er worden op dit ogenblik steeds meer banden gelegd, begunstigd ook door cosmische omstandigheden, tussen geest en mens. Ook deze banden moeten uiting zijn van een harmonisch verband. Een verband waarbij de mens nooit de mindere of de meerdere van de geest is, maar beiden als gelijkwaardige partners elkaar bijstaan, steunen en - in evenwichtigheid van geestelijke en stoffelijke intentie - een zo groot mogelijk magische als direct stoffelijke werking veroorzaken.

Er zullen in de komende tijd veel mensen moeten sterven. Hierom te treuren is dwaas. Echter trachten hen zoveel mogelijk bij te staan zover zij hierdoor in geestelijke nood komen, te trachten voor anderen die hieronder lijden zoveel mogelijk de stoffelijke gevolgen te voorkomen, is niet

slechts redelijk maar noodzakelijk. Als een evenwicht moet worden geschapen, zullen wij zeker trachten dit te doen zonder iemand daarbij de gehele last hiervan te laten dragen. Maar samenwerking met anderen is noodzakelijk, ook hier. Wij verzoeken u dus om, als het u even mogelijk is, zowel geestelijk gezien (o.m. door gebed) als door onmiddellijk stoffelijke activiteit allen bij te staan, die onder de corrigerende werkingen - voortkomend uit de strijd tussen goed en kwaad van deze wereld - lijden.

Bereidt u voor op schokken, veranderingen, ontstellende mededelingen of aangename verrassingen. Al deze waarden zijn bij het zoeken naar een absoluut evenwicht tussen de geest en de stof niet te vermijden. Aanvaard deze dingen als een normaal deel van het bestaan en beschouw ze niet als uitzonderlijk. Op deze wijze zult gij door uw innerlijke harmonie te handhaven mede helpen zo groot mogelijk nut te doen voortkomen uit de strijd, die wordt gevoerd. Maar uitdrukkelijk waarschuw ik u nogmaals: begeef u niet te dicht bij wat men noemt "het absoluut goede", want dit strijdt met het kwaad. En in uw benadering van het te goede wordt u door het kwade evenzeer beroerd; dit maakt u machteloos. Blijf als een gemiddeld, zo normaal mogelijk mens streven naar eenheid, naar harmonie, naar geluk voor uw medemensen en uzelve. Tracht daarbij hetgeen u geestelijk is geleerd in een voor u aanvaardbare stoffelijke levenshouding om te zetten. Wendt u niet actief te meer- of te anderzijde in strijd die op aarde bestaat. Help slechts allen, die door een dergelijke strijd zouden lijden.

Indien u aan dit verzoek wilt voldoen, zult u veel bijdragen tot de goede en aangename omzetting van waarden in de komende twee jaren op deze wereld. Iets, wat u dan ook geestelijk en stoffelijk zeker als een loon zal kunnen worden uitgedrukt.

-:-

Ja, vrienden, zoals u hebt gemerkt, valt het nogal moeilijk om sommige begrippen helemaal duidelijk uit te drukken. Nu wil ik helemaal niet zeggen dat ik altijd de duidelijkheid zelve ben. Maar ik wil proberen om - door laten we zeggen definiërend de zaak te bespreken - nog even duidelijk te maken wat er precies wordt gezegd.

Als er een strijd is tussen goed en kwaad en je probeert absoluut goed te zijn, dan zit je precies in het hoekje waar het kwaad probeert de klappen te geven en je hebt grote kans, dat je ze zelf krijgt. Als je in het leven probeert een extreem iets te bereiken, zul je altijd daardoor zowel voor jezelf als voor anderen onrust zaaien. Als de wereld toch al in spanning verkeert, is het beter dit niet te doen. Op het ogenblik dat je voor jezelf goed maar gematigd leeft, zul je weinig mensen daardoor krenken, zul je weinig mensen tot uitersten voeren. Dat betekent dat de geestelijke werkingen, die voor hen zelve gelden, in hen duidelijker spreken. Probeer dus te voorkomen dat je zelf meer doet voor een mens dan de geest, want de geestelijke strijd van dit ogenblik is beslissend.

Er wordt aangenomen dat de komende twee jaren sterk bepalend zullen zijn voor harmonische en disharmonische aspecten op deze wereld. Om disharmonieën te voorkomen zou ik u aanraden: wordt geen lid van een fanfare- of harmonie-orkest, maar probeer in je eentje goed te leren wijs te houden. Want slechts zij die wijs houden, kunnen komen tot een harmonische uitdrukking van wijsheid, indien een samenwerking met anderen inderdaad mogelijk wordt.

De ernst waarmee de meeste mensen het leven nemen kan te ernstig zijn. En als je het leven te ernstig neemt, wordt het zo serieus, dat je door de ernst geen kans meer krijgt om de ernst in te zien van de vreugde, die de wereld je biedt. Ik zou dus zeggen: probeer in de wereld vreugde en leed beide niet geheel au sérieux te nemen en zo voor jezelf

een levenshouding te krijgen, waarin innerlijke vrede en rust een uiting kunnen vinden in vreugde zowel als in leed, zonder daardoor geheel van het à propositje te worden afgebracht. Vergeet niet dat een à propositje even belangrijk is voor een geest, die zich ontwikkelt, als het potje voor een kind dat nog niet zindelijk is. Want de vaste idee is de enige mogelijkheid om tot een juiste wijze van regeling der nog niet bestemde impulsen te komen. (En het tweede gedeelte van de vergelijking zoeken jullie zelf even uit, hè.)

Nu heeft onze spreker geprobeerd om eenvoudig te praten en in die eenvoud is een heel klein beetje teloor gegaan van de plechtstatigheid en ook de belangrijkheid, die hij bij ons toch werkelijk heeft. Als je hem zo ziet, zou je zeggen: "Nou ja, het is een aardige jongen, maar een beetje gewoon en een beetje eentonig." Nou, neem me niet kwalijk, als dat eentonig is, dan zouden we zeggen dat die geest wel twintig tonen moet hebben, want hij is heel wat waard. In zijn poging om eenvoudig te zijn heeft hij dus minder indruk op u gemaakt, dan gewenst zou zijn misschien. Laat ik daarom nog even vaststellen, dat hij in de goedheid zijns harten heeft getracht vóór alles duidelijk te zijn. Niet dat ik persoonlijk vind dat hij geslaagd is, maar ja, hij heeft zijn best gedaan; meer kunnen we ook van hem niet verlangen. Hetgeen hij van u vraagt op het ogenblik is eigenlijk: om neutraal te zijn in alles wat strijd betreft; actief te zijn in alles wat naastenliefde betreft. Daar komt het helemaal op neer. Hiermede gaan we de bijeenkomst alweer tot haar einde brengen. Schrik niet, want de laatste spreker ben ik.

-:-

V U U R.

Vuur kun je in jezelf zien als een bezieling. Het kan de uiting zijn van hartstocht en hartstochtelijkheid. Het kan ook zijn een verteerend element, dat warmte geeft waar het noodzakelijk is, maar gelijktijdig vernietigt dat, wat we gaarne zouden willen behouden. Indien men dus spreekt over vuur, dan spreken we over een element dat onpartijdig is en gelijktijdig zegening en smart brengt. De vraag is dan ook niet in de eerste plaats: wat is het vuur op zichzelf? Maar: in welke betekenis uit het vuur zich?

En dan kunnen we vaststellen dat het vuur iets is, dat veranderingen veroorzaakt. Zodra vuur werkt (dus dat is eigenlijk versnelde oxygenatie, als je het goed wilt zeggen), wordt er een aanmerkelijke verhoging van activiteit der moleculen gezien en een ontbinding van materie in haar bestanddelen.

Dit kan goed zijn voor iemand, die geestelijk alles heeft en nu vrij moet worden van zijn laatste ideeën. Dan wordt dat vuur in plaats van kwaad goed. Maar op het ogenblik dat je nog bezig bent met een wereld, die het moet hebben van vaste vormen, van langzame wijzigingen en veranderingen, is het vuur kwaad. Je kunt het vuur zo nu en dan gebruiken, zeker. Maar heel vaak brand je je vingers eraan; onverschillig of dat nu een vuur van hartstocht is, een vuur van geestelijke waarde, een van het hoogste licht of het vuur waarover zo even werd gesproken: van wat voor deze wereld op het ogenblik kwaad is.

"Wie te dicht bij het vuur komt," zo zegt men, "brandt zich." Je kunt niet ontkomen aan de versnelde veranderingen, die ontstaan. En meestal kun je die niet verdragen, omdat je wezen te stabiel is. Geloof me dus, als ik stel dat het vuur voor ons alleen belangrijk is als het samenvloeit of samenkomt met andere waarden, die ons niet onmiddellijk ons eigen wezen en zijn, de vorm van onze werelden en de begrippen van eigen ik-heid, ontnemen.

In de voorgaande vergelijkingen is dat tot uiting gekomen. Niemand ontzegt u het recht om zo nu en dan vurig te zijn. Dat moet u zelf weten. Mits die vurigheid zozeer gepaard gaat met beheersing, dat er geen ongelukken uit komen. Wie met vuur speelt, brandt zich. Onthoud dat ook. Dat wil zeggen, dat indien u teveel zich bezighoudt met de actieve krachten van verandering u ongetwijfeld op een door u niet verwachte of gewenste wijze door de verandering mee gegrepen zult worden. Wees dus liever wat bedachtzaam. Dan kun je over vuur ongeveer het volgende gaan zeggen:

Vuur, vlammend spel, dat boeit.

Ontbinding, die haar schept en toch vermoeit.

Vuur, een kracht die leven schijnt te geven, maar gelijktijdig vernietigt wat vormen heeft,

omdat het vuur niet is een bestaan

maar een kracht, die door ontbinding van krachten slechts leeft.

Vuur is het kwaad voor wat nu bestaat, omdat als de vlam door de wereld slaat, vernietigd wordt het geloof aan God, het geloof aan de mens;

en het menselijk lot wordt gewijzigd op een wijze, nog niet te verstaan.

Daarom: laat het vuur een veilige baan.

Wordt niet tot voedsel van veranderende kracht, maar wacht tot geestelijk is volbracht het werk.

De geest in zich kent het vuur -

maar ook de bedwinging daarvan en is sterk.

Eens komt het uur,

dat ook gij zult leren de krachten van vuur en van licht te hanteren.

Maar tot die tijd is gekomen.....

verstout u niet van het vuur slechts te dromen of te spelen daarmee.

Zoek naar de harmonie en de vree, die in het "ik" is gelegen.

Alleen onthechting, gelijkmoedigheid, vree

geven leven op aarde en ook geestelijk zegen.

Waarmee ik alleen wilde aanduiden, vrienden, dat het vuur op zichzelf niet kwaad is, maar op dit ogenblik voor uw wereld en uw bestaan kwaad is. Dat het dientengevolge noodzakelijk is dit vuur te bedwingen en de krachten, die in staat zijn dat vuur te hanteren de gelegenheid te geven op hun wijze dit in een juist verband en in een juiste verhouding te brengen.

Neemt u echter datgene, wat uit die strijd overblijft en wat voor u nuttig is. Zoek niet het vuur, maar aanvaard de warmte die u daardoor gegeven wordt. Zoek niet de vlam zelf, maar laat het licht dat zij verspreidt u in staat stellen om uw wereld beter te kennen.

De mens, die zich hiermee bezighoudt, kan zeggen dat hij zijn geestelijk kapitaal heeft uitgezet tegen een voordelige rente. Wie aan het vuur komt, zal het idee hebben dat hij in een geestelijk beurskrach terecht is gekomen.